

JOAN F. MIRA

“Quan tot va com va, quan el món roda cap a no se sap on, quan l'aire de catàstrofes remotes o de derrotes pròximes entra per totes les finestres, no és poca meravella passar un dia o dos dies a Lluc, entre aquesta gent sòlida i somrient, sota els auspicis del papa Blanquerna I: primer i últim de tal nom en la literatura”

Blanquerna

Supose que vostès, estimats lectors no mallorquins, han visitat alguna vegada el santuari de Lluc. Si no ho han fet, ja poden córrer cap a l'agència de viatges, traure un bitllet cap a Mallorca, i passar el pròxim cap de setmana fent companyia a la Mare de Déu moreneta i amable que els espera entre les muntanyes. És el que jo vaig fer, per cinquena o sisena vegada, els passats dies 29 i 30 de setembre. A l'aeroport de Palma, fúnebre, immensa i incomodíssima construcció, m'esperaven dos xicotets que havien de dur-me amb cotxe cap a les altures de la serra de Tramuntana. A Mallorca, quan ixes de l'àrea immediata de Palma, i quan no entres en les zones compactes d'hotels i de platges turístiques, el país ofereix encara un equilibri admirable de paisatges: en passar Inca i girar cap amunt, Selva i Caimari són pobles d'una perfecció rara i preservada, com tants altres de l'illa, i l'ascensió es fa enmig del bosc i mirant de tant en tant l'amplària del pla que s'obre als peus del viatger. Havia plogut el dia abans, i potser aquell mateix matí, i la muntanya de tardor tenia aquella humitat recent, aquella olor i aquell poder que només tenen els paisatges secs quan plou. I el monestir, l'església, la plaça i l'antic hostal, les construccions de pedra antiga sota els núvols esfilagarsats o enmig dels núvols, eren un racó de bellesa impecable. Ja sé que els mallorquins es queixen sempre, i sempre amb raó, de les destrosses que la construcció massiva imposa a la natura, a la història i a l'estètica. No sé, però, si són conscients de la quantitat de bellesa que han sabut conservar fins ara: que la Mare de Déu de Lluc els la conserve molts anys, amb l'ajut del govern, si pot ser. En qualsevol cas, jo no venia a Lluc a fer turisme, sinó a trobar vells amics, i a parlar una horeta davant d'una audiència exemplar.

Com és ben conegut, Blaquerna, fill d'Evast i d'Aloma, va renunciar als béns familiars, se n'anà a la muntanya a fer vida d'ermità, i acabà fent una fulgurant carrera d'abat, bisbe i finalment papa de Roma. Quan deixà els pares era “Jove d'edat, e la sua ànima hac compliment de virtuts”. Joves d'edat espiritual, i amb l'ànima plenament complida de virtuts, són el senyor Climent Garrau, inspirador d'aquest seminari de tardor al monestir de Lluc, i algunes de les exemplars persones que l'acompanyen i l'ajuden, Paquita Bosch i Josep Magrinyà (que acaben de celebrar els cinquanta anys de feliç matrimoni), i els qui es van renovant en l'organització i l'acció del “Grup Blaquerna”. Rarament faig, en aquesta pàgina, l'elogi de persones o de grups. Rarament se'n troben que en siguin mereixedors en la mesura d'aquests amics meus de Mallorca. Que el beat Ramon Llull, “el foll”, que es presentà a la cort del papa Blanquerna amb un esparver i un gos, els inspire encara molts anys. Que em perdonen que ací en parle jo i diga els seus noms, perquè la modèstia no és la menor de les seues virtuts.

Cada any, doncs, el Grup Blaquerna reuneix un centenar d'assistents als seminaris de Lluc, joves la major part, estudiants que canvien la diversió d'un llarg cap de setmana per una dotzena de conferències i debats, unes cambres austeres, i potser una mica de música i de ballades de plaça. Que prop d'un centenar de joves pugen a la muntanya a sentir parlar –i a parlar ells mateixos– de coses com “Visió aproximada de les polítiques interculturals”, “Immigració i escola”, “El repte de la integració” o “Pedagogia dels valors de la interculturalitat”, és un fet poc comú. Que hi hagen pujat cada setembre, repetint o renovant-se, al llarg dels disset anys d'aquests Seminaris Blanquerna, és més admirable encara. Quan tot va com va, quan el món roda cap a no se sap on, quan l'aire de catàstrofes remotes o de derrotes pròximes entra per totes les finestres, no és poca meravella passar un dia o dos dies a Lluc, entre aquesta gent sòlida i somrient, sota els auspicis del papa Blanquerna I: primer i últim de tal nom en la literatura.